



## اخلاق را شاهنامه‌ای کن

«شاهنامه» فقط روایت و تعریف جنگاوری پهلوان‌ها و شجاعت‌ها و بیان بدی‌های دیوها و موجودات خیالی مانند سیمرغ و اژدها نیست. «شاهنامه» یک کتاب آموزشی خوب تربیتی و اخلاقی است. شاعر بزرگ، فردوسی عزیز، قبل از اینکه یک شاعر باشد که استعداد شعرسرودن داشته است، یک ایرانی مسلمان و معتقد است. فردوسی، «شاهنامه» را با نام خدا شروع کرده، یعنی او خدای مهربان را خیلی دوست دارد و آن‌طور که خدایم پسندد زندگی می‌کند. او در خیلی از داستان‌های «شاهنامه» به انسانیت داشتن، جوانمردی، مهربانی، پاکی، راه راست و دوری کردن از بدی‌ها اشاره می‌کند. برای نمونه به این بیت‌ها فکر کنید و معانی بعضی ابیات دیگر «شاهنامه» را از معلمتان پرسید: «همه نیکویی‌ها زیزدان شناس / وزودار تازنده باشی سپاس». یعنی باید شکر خدا را به جای آوریم. یا «نباشد زیزدان کسی ناامید / وگر شب شود روی روز سپید». یعنی همیشه باید به خدا امیدوار بود و توکل کرد.

